

Traure's del govern del PP com fan els fumadors del 'vici' del tabac

Que l'èxit ens acompanyi! Tinc un bon amic que en èpoques de sequera de triomfs esportius amenaçava: «em traure del Barça com del tabac!». Eren temps que lligàvem decepcions amb el pessimisme innat dels culés. Anys de desconcert en molts àmbits i de poca claredat en les accions que ens podien fer aixecar el vol. Esportivament i socialment, vull dir. Per això barrejàvem conceptes tan dispars com ser seguidor blaugrana i fumador empedreït. Com si matar penes amb fum cancerigen fos possible, o com si l'estratègia del pont aeri i el peix al cove fos l'encertada per guanyar més grans espais per a l'autogovern.

Com ja heu pogut comprovar, el temps ha posat tothom al seu lloc: polítics i afeccionats. Els primers, sense excepcions, estan passant un calvari de descrèdit social, mentre que els segons viuen en un núvol confortable fins que s'esgoti l'actual generació de jugadors irrepetibles. Sense anar més lluny, tinc coneixences i alguna amistat en política

Gonçal Mazcuñán i Boix

PERIODISTA. PRESIDENT DEL CONSELL EDITORIAL
► gonzalmb@gmail.com

«Qualifiquen l'estelada d'incitadora a l'odi, donant per descomptat que els símbols espanyols entusiasmen els catalans que els senten imposats des de fa 300 anys»

que malden entre continuar o llençar la barretina al foc, mentre que en la parcel·la esportiva gairebé tot són satisfaccions. Per cert, el meu amic, aquell que volia «traure's» del Barça, és més *futbolero* que ningú i celebra les victòries del seu equip amb estridència sonora i abstinència total de cigarretes i cigars havans. El doble miracle s'ha esdevingut gràcies a dues decisions preses des d'àmbits diferenciats que el van condicionar a ell i la resta de mortals: 1a) la que va configurar un estil de joc que incentiva la identificació club/seguïdors; 2a) la que va aprofitar el poder dissuasiu de l'amenaça de sanció per prohibir als ciutadans fumar en espais públics. En ambdós casos els resultats han estat espectaculars, si bé és cert que cal diferenciar intencions i evolucions de les conquestes. D'una banda, el manteniment de l'estil de joc possibilitarà que avui s'afegeixi un nou títol al palmarès blaugrana, mentre que a l'altre cos-

tat el manteniment de l'estil sancionador i amenaçador de la prohibició (en aquest cas de les estelades al camp de futbol) augmentarà encara més el divorci Catalunya-Espanya. El govern espanyol fa ostentació del seu poder a còpia d'amenaçar, de prohibir, de negar la realitat. Com si això fos el millor per a tots. Greuge rere greuge, el govern de Madrid parla de la Constitució i de «la igualdad» passant-se pel folre els drets de, com a mínim, la meitat dels catalans. Qualifica l'estelada de perillosa, d'incitadora a l'odi i a la violència, donant per descomptat que els símbols espanyols desvetllen entusiasme entre els milions de catalans que els senten imposats des de fa més de 300 anys. El seu estil es fonamenta en la violència de les decisions contra Catalunya. La seva relació amb els catalans no pretén l'enamorament, sinó la submissió. I ministres i delegats ho defensen com ho fan els dèspotes, amb menyspreu, manllevant els mots i brandant el garrot. Així li va: fent veure que no està cada vegada més arraconat en els seus posicionaments, allunyat de la pràctica democràtica, desacreditat. Pobres, els qui se'l creuen i li fan costat! Més els valdria «traure's» d'aquest *vici*, també...

DOMINICALS

El president

El càrrec no fa bona la persona, va al revés això. Alguns presidents són honorables, d'altres són agradables, n'hi ha d'il·lustrísimos i excel·lentíssims, els uns destaquen socialment i els altres humanament, n'he conegut més d'un de tocat i encarcerat, però posats a escollir els prefereixo propers i amb generositat, i no cal dir que abans que posats i tibats trio els que són predisposats i sobretot honrats. Aquest dijous van reconèixer la trajectòria i la tasca d'un president d'aquells sense ostentacions ni privilegis, dels que treballen, vaja, un que ha exercit el càrrec amb els valors del respecte, l'amabilitat, la qualitat, la professionalitat, la responsabilitat i el compromís.

El president d'Ampans va rebre el cavallet d'or de la Fundació a la sala d'actes de la universitat, on hi ha coneixement, vocació i innovació; envoltat d'un auditori amb poca corbata però molt somriure

de sincera amistat i cordialitat; sense discursos escrits per ensabonar, amb les lliçons per millorar el futur de la gent amb discapacitat que va pronunciar l'Amaia Hervás, una extraordinària professional de la psiquiatria infantil i juvenil que comparteix amb l'homenatjat la passió per la formació i la lluita dedicada a avançar, crear i atorgar oportunitats.

Vivim temps complicats en què algunes paraules s'han devaluat, la feina de president ha deixat de ser un concepte valorat perquè ens n'han ensenyat massa d'excessivament interessats a fer grans obres per solucionar la seva vida i massa pocs dedicats a fer petits gestos per dignificar la dels altres.

Si un president ha de ser algú capaç de superar les limitacions per enriquir el futur proporcionant un entorn més solidari, algú capaç de fer petits però intensos esforços per ajudar els que cada dia es veuen obligats a fer-ne de molt grans per avançar entre els

reptes que es veuen obligats a superar per assolir la igualtat i superar la dificultat, el proppassat dijous Ampans va agrair la dedicació i la implicació a un bon president. Quan en Domènec Casasayas deixi el seu càrrec, podrà dir amb el cap ben alt allò que va escriure en Salvat Papasseit: «Vosaltres restareu, per veure el bo que és tot», perquè ha consolidat un grup de gent preparada i entusiasmada per continuar l'objectiu pel qual ha lluitat tots aquests anys, perquè ho ha fet amb un caràcter de realisme optimista, amb l'habilitat d'envoltar-se d'un equip la gestió del qual ens ha deixat una entitat exemple de qualitat, professionalitat i responsabilitat de servei a la societat. El territori ha d'estar agraït a un home que ha donat el més important que pot donar una persona en l'exercici del seu càrrec: compromís... de fet, el que ha de donar tothom qui aspiri a tenir el privilegi i el dret de sentir-se a dir: gràcies, president.

Joan Barbé

GUIONISTA I AUTOR
► TWITTER: @Joan_Barbé

SANT IGNASI ÉS DE TORNADA... MANRESA ESTÀ SALVADA

per Galdric Sala
► galdrics.blogspot.com

